

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Pavly Polednové a soudkyň JUDr. Zuzany Sváčkové a JUDr. Barbory Holé ve věci

žalobkyně: **Bohemia Faktoring, a.s.**, IČO 27242617
sídlem Letenská 121/8, 118 00 Praha 1 - Malá Strana
zastoupená advokátem JUDr. Ing. Karlem Goláněm, Ph.D.
sídlem Letenská 121/8, 118 00 Praha 1

proti
žalovanému: **F. M.**, narozený xxx
bytem xxx

o 32 479,05 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 18. prosince 2025,
č. j. 20 C 231/2025-20

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně **se** v napadené části zamítavého výroku o věci samé (II.), co do úroku z prodlení ve výši 15 % ročně z částky 32 290 Kč od 9. 12. 2024 do zaplacení, **mění** jen tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni úrok z prodlení ve výši 11,5 % ročně z částky 32 290 Kč od 9. 6. 2026 do zaplacení, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku, jinak **se** **potvrzuje**.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně v částce 4 204 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně JUDr. Ing. Karla Goláně, Ph.D., advokáta.
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje L.P.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobkyni 32 290 Kč, a to do 3 dnů ode dne právní moci rozsudku (I.), žalobu, co do částky 189,05 Kč s úrokem z prodlení kapitalizovaným částkou 1 463,54 Kč, se zákonným úrokem z prodlení ve výši 15 % ročně z částky 32 479,05 Kč od 1. 11. 2023 do zaplacení a s úrokem z prodlení ve výši 9,42 % ročně z částky 32 290 Kč od 1. 11. 2023 do zaplacení zamítl (II.) a žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 4 204 Kč (III.).
2. Rozhodl tak na podkladě žaloby, kterou se žalobkyně domáhala na žalovaném zaplacení částky 32 479,05 Kč s příslušenstvím. Dle žalobních tvrzení její právní předchůdkyně spol. BNP Paribas Finance se sídlem boulevard Hausmann 1, 75009 Paříž, Francouzská republika, reg. č. 542 097 902 (v ČR známá jako Hello Bank), uzavřela se žalovaným smlouvu o spotřebitelském úvěru č. 42424918780001. Na základě této smlouvy poskytla právní předchůdkyně žalobkyně žalovanému částku 32 490 Kč a žalovaný se zavázal poskytnutý úvěr včetně sjednaných smluvních úroků ve výši 9,42 % ročně z dlužné částky a poplatků řádně splatit, a to formou pravidelných měsíčních splátek ve výši 815 Kč. Protože žalovaný řádně a včas nehradil již první splátku úvěru přistoupila právní předchůdkyně žalobkyně k zesplatnění celého úvěru ke dni 31. 10. 2023, o čemž byl žalovaný písemně vyrozuměn. Právní předchůdkyně žalobkyně a Česká spořitelna, a.s., IČ 45244782, se sídlem Olbrachtova 1929/62, 140 00 Praha 4, uzavřeli dne 1. 11. 2023 smlouvu o postoupení portfolia smluv o úvěrech, které její právní předchůdce poskytl klientům v ČR. Účinky této smlouvy nastaly dne 1. 11. 2023, o čemž byl žalovaný písemně vyrozuměn. K výzvě soudu žalobkyně dále uvedla, že její právní předchůdkyně zkoumala úvěruschopnost žalovaného tak, že vycházela z jeho měsíčního příjmu 23 915 Kč. Banka dále ověřovala ISIR a SOLUS. Žalovaný ve své žádosti uváděl měsíční náklady ve výši 9 001 Kč, právní předchůdkyně žalobkyně na základě vlastních modelů počítala s měsíčními výdaji žalovaného v totožné výši. Po zohlednění externích i interních splátek žalovaného, jejichž výše činila 5 000 Kč, žalovanému dle právní předchůdkyně žalobkyně měsíčně zbývalo 18 100 Kč.
3. Žalovaný se k žalobě nevyjádřil, po celou dobu řízení zůstal nečinný.
4. Po provedeném řízení a dokazování soud prvního stupně uzavřel, že právní předchůdkyně žalobkyně a žalovaný dne 20. 3. 2023 uzavřeli smlouvu o úvěru č. 42424918780001 na základě, níž byl žalovanému poskytnut úvěr ve výši 32 490 Kč. Žalovaný měl sjednány splátky úvěru ve výši 815 Kč měsíčně k 17. dni v měsíci, žalovaný neplnil nikdy řádně a včas, když právní předchůdkyni žalobkyně zaplatil toliko 800 Kč (600 Kč na poplatky, 200 Kč na jistinu) a na jistinu mu tak zbývá uhradit 32 290 Kč. Soud prvního stupně však vyšel z toho, že žalobkyně neprokázala dostatečné ověření příjmové a výdajové otázky na straně žalovaného, když povinnost zkoumat úvěruschopnost má individuálně, a to na základě nezbytných, spolehlivých, dostatečných a přiměřených informací od spotřebitele. Poukázal na judikaturu Nejvyššího soudu, z níž plyne, že posouzení úvěruschopnosti spotřebitele chrání nejen spotřebitele samého před negativními důsledky neschopnosti úvěr splácet, ale zprostředkovaně také společnost jako celek, neboť se předchází negativním sociálním důsledkům předlužení a insolvence v podobě pádu spotřebitele a osob na něm závislých do veřejné sociální sítě, jakož i narušení rodinných a sociálních vztahů. Zákon, konkrétně zákon č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru (dále jen „zákon o spotřebitelském úvěru“), o spotřebitelském úvěru, proto stanoví, že věřitel je povinen při posouzení úvěruschopnosti spotřebitele postupovat s odbornou péčí. Pokud nedostojí povinnosti stanovené zákonem, tedy nepostupuje s odbornou péčí při posouzení schopnosti spotřebitele splácet spotřebitelský úvěr a vyjde pouze z objektivně nedoloženého osobního prohlášení dlužníka o jeho osobních, výdělkových a majetkových poměrech, a z výpisů z registrů SOLUS a ISIR, je namístě i v souladu s judikaturou Soudního dvora Evropské unie pohlížet na danou smlouvu

Shodu s prvopisem potvrzuje L.P.

o spotřebitelském úvěru jako na absolutně neplatnou. Aplikoval tak § 87 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru a dovodil, že žalovaný jako spotřebitel je pro daný případ (absolutní neplatnost smlouvy o spotřebitelském úvěru) povinen vrátit pouze poskytnutou jistinu spotřebitelského úvěru, a to v době přiměřené jeho možností. Uzavřel, že za situace, kdy žalovanému byla poskytnuta částka 32 490 Kč a v řízení bylo prokázáno, že dílem na jistinu svého dluhu plnil, představuje jeho celkové bezdůvodné obohacení částku 32 290 Kč. S ohledem na skutečnost, že bezdůvodné obohacení je žalovaný povinen jako spotřebitel vrátit v době odpovídající jeho možnostem, přičemž soud prvního stupně nemohl zjistit jeho aktuální majetkovou situaci, určil splatnost bezdůvodného obohacení totožně jako lhůtu k plnění dle § 160 o.s.ř. Ohledně uvedeného poukázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 33

Cdo 3675/2021, kdy poskytovatel, v daném případě žalobkyně, má nárok toliko na nesplacenou část jistiny úvěru, avšak bez dalších smluvených úroků a poplatků, nadto v nové době splatnosti, a to buď mezi účastníky dohodnuté nebo soudem určené.

5. Výrok o nákladech řízení soud prvního stupně odůvodnil § 142 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“) a žalobkyni, která byla téměř úspěšná, přiznal náhradu nákladů řízení sestávající ze zaplaceného soudního poplatku a nákladů na právní zastoupení dle § 14b vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „a.t.“), jelikož se jedná o žalobu na ustáleném vzoru uplatněném žalobkyní opakovaně.
6. Rozsudek žalobkyně napadla včas podaným a přípustným odvoláním, a to pouze část výroku II., týkající se úroku z prodlení ve výši 15 % ročně z částky 32 290 Kč od 9. 12. 2024 do zaplacení. Nesprávnost napadeného rozsudku spatřovala v tom, že soud prvního stupně nepřihlédl k jí tvrzeným skutečnostem, řízení je stíženou jinou vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, soud prvního stupně neúplně zjistil skutkový stav věci, dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním a jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Žalobkyně nesouhlasí s názorem soudu prvního stupně, že dosud nenastalo prodlení žalovaného a že tudíž bylo žalobě vyhověno pouze co do nároku na vrácení dlužné jistiny bez zákonného úroku z prodlení z této přiznané částky. Žalobkyně má za to, že pravidlo o času plnění, zakotvené v zákoně o spotřebitelském úvěru, vyjadřující odchylku od obecného pravidla pro splatnost bezdůvodného obohacení, se použije pouze pro případy, kdy není v možnostech spotřebitele jako dlužníka splnit pohledávku bez zbytečného odkladu po výzvě věřitele, což žalovaný před soudem prvního stupně ani netvrdil, ani neprokazoval. Žalobkyně má za to, že břemeno tvrzení a důkazní o možnostech žalovaného jako spotřebitele jistinu vrátit nese žalovaný a soudu nenáleží domýšlet si jeho schopnosti splácet, aniž by měl reálné podklady ve zjištěném skutkovém stavu. Soud prvního stupně tak žalobkyni uložil nepřiměřené břemeno jdoucí k její tíži, které je nesplnitelné, když žalobkyně v tento okamžik nemůže znát reálné majetkové poměry nekontaktního žalovaného, čímž došlo k neúnosnému zásahu do práv garantovaných stranám civilního procesu. Žalobkyně ve svém odvolání odkazovala na rozhodnutí Nejvyššího soudu i Ústavního soudu, zejména na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 13. 8. 2025 sp. zn. 33 Cdo 1902/2025.
7. Žalovaný se k odvolání žalobkyně nevyjádřil.
8. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř.), a to v mezích podaného odvolání, a poté dospěl k závěru, že odvolání je částečně opodstatněné.
9. Odvolací soud konstatuje, že soud prvního stupně, byť mlčky, správně dovodil mezinárodní příslušnost českých soudů, jež je dána dle čl. 17 bod 1 písm. c) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (dále jen „Brusel I bis“), neboť z obsahu spisu plyne, že předmětná smlouva mezi žalobkyní a žalovaným byla uzavřena se spotřebitelem. Bydliště žalovaného je v České

Shodu s prvopisem potvrzuje L.P.

republice a žalobkyně svou podnikatelskou činnost provozuje rovněž České republice, místně příslušným proto dle bydliště žalovaného je Obvodní soud pro Prahu 3. Rozhodným právem je v souladu s čl. 6 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 593/2008 (dále jen „Řím I“) české právo.

10. Soud prvního stupně si pro své rozhodnutí opatřil dostatek skutkových zjištění, vyšel ze správně zjištěného skutkového stavu věci a věc posoudil správně i po právní stránce. I odvolací soud se tak ztotožňuje s tím, že v dané věci, jde-li o smlouvu o úvěru uzavřenou mezi právní předchůdkyní žalobkyní a žalovaným dne 20. 3. 2023, jedná se o smlouvu absolutně neplatnou ve smyslu § 86 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, neboť v řízení žalobkyně neprokázala, že by dle § 86 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru řádně prověřila úvěruschopnost žalovaného. Zcela správně tak soud prvního stupně poukázal na judikaturu Nejvyššího soudu, na jejímž podkladě nezbývá než předmětnou smlouvu o spotřebitelském úvěru považovat za absolutně neplatnou. Z tohoto důvodu je žalovaný jako spotřebitel povinen vrátit toliko poskytnutou jistinu spotřebitelského úvěru, a to v době přiměřené jeho možnostem. S ohledem na to, že žalovaný dosud nevrátil poskytnutou jistinu úvěru ve výši 32 290 Kč, představuje celkové bezdůvodné obohacení na jeho straně právě tuto částku. Pokud pak v dané věci soud prvního stupně dospěl k závěru o tom, že z absolutně neplatné smlouvy o spotřebitelském úvěru žalobkyni nevznikla žádná smluvní práva, a proto jí nesvědčí nárok na úhradu jakéhokoliv smluvního úroku, rovněž nepochybil. Ve vztahu k žalobnímu požadavku na zaplacení zákonného úroku z prodlení z jistiny pak soud prvního stupně správně vyšel z judikatury Nejvyššího soudu, která usměrnila dosavadní soudní praxi v tom, že právní úprava § 87 zákona o spotřebitelském úvěru představuje úpravu *lex specialis*, kdy teprve rozhodnutím soudu je určena splatnost dluhu, jež nastává v budoucnu. Dospěl-li tak soud prvního stupně k závěru o tom, že za dané situace není možné uvažovat o prodlení žalované jako dlužníka před uplynutím soudem stanovené lhůty, a tedy není možné přiznat žalobkyni úrok z prodlení, nepochybil.
11. Důvodová zpráva k § 87 zákona o spotřebitelském úvěru totiž uvádí, že s ohledem na fakt, že z neplatnosti smlouvy vyplývá povinnost stran vzájemně si bez zbytečného odkladu vrátit poskytnutá plnění na podkladě ustanovení o bezdůvodném obohacení, pro spotřebitele z tohoto mohou vyplývat problémy, související s nutností urychleně si opatřit již utracené peníze ze spotřebitelského úvěru. Stanoví tedy na jeho ochranu, že poskytnutou jistinu není povinen vrátit ihned, ale v době odpovídající jeho možnostem. Spotřebitel je proto povinen vrátit celou poskytnutou jistinu, avšak v takových splátkách, v jakých je schopen splácet. Text „v době přiměřené jeho možnostem“ tak míří na rozložení vrácení poskytnuté jistiny spotřebitelského úvěru v čase. Pokud spotřebitel vrací poskytnutou jistinu podle svých možností, nemůže se dostat do prodlení, což je hlavním cílem ochrany spotřebitele. V obecné rovině pak z uvedeného plyne, že dokud se spotřebitel nedostane do prodlení s vrácením poskytnuté jistiny, nemůže poskytovateli úvěru vzniknout nárok na zákonné úroky z prodlení dle § 1970 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“). Komentářová literatura pak uvádí, že důsledkem porušení povinnosti poskytovatele úvěru posoudit úvěruschopnost žadatele, a tedy soukromoprávních sankcí je neplatnost smlouvy o spotřebitelském úvěru, a též to, že spotřebitel vrací jistinu úvěru podle svých možností. Pokud jde o spor o vrácení jistiny, rozhodne o jejím splácení soud. Soud tak jistinu uloží spotřebiteli vrátit ve splátkách, popřípadě v konkrétní lhůtě. V případě, že následně dojde ke změnám možností spotřebitele jistinu splácet, může soud na jeho návrh změnit dobu, během které má spotřebitel jistinu vrátit, ať již byla určena rozhodnutím soudu, anebo dohodou stran (srovnej Slanina, J., Jemelka, L., Vetešník, P., Vachtlová, L., Lidr, J., Zákon o spotřebitelském úvěru. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2017, strana 436-440). Jinak řečeno, nárok na zákonné úroky z prodlení proto poskytovateli spotřebitelského úvěru dle § 1970 o. z. vzniká teprve v okamžiku prodlení dlužníka (žalovaného) s vrácením zbývajících částí jistiny spotřebitelského úvěru v době podle § 87 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru.

Shodu s prvopisem potvrzuje L.P.

12. Má-li žalobkyně v rámci odvolacích námitek za to, že při vypořádání nároků ze zaniklé smlouvy o spotřebitelském úvěru je namístě aplikace obecných ustanovení o vypořádání bezdůvodného obohacení ze zaniklé (neplatné) smlouvy, neboť v daném případě žalovaný netvrdil a neprokázal své finanční možnosti, od čehož odvíjí i svůj nesprávný závěr o okamžiku vzniku nároku na zákonné úroky z prodlení podle § 1970 o. z., nutno konstatovat, že k takovému nesprávnému výkladu přihlížet nelze, a to ani ve světle rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 13. 8. 2025, sp. zn. 33 Cdo 1902/25, který ze rozporné jednání soudu toliko považuje určení splatnosti formou splátek pro dlužníka v řízení zcela neaktivního, a to právě v kontextu určení splátkového kalendáře, nebo delší lhůty splatnosti. Nejvyšší soud dovozuje břemeno tvrzení a důkazní na straně dlužníka. Soud prvního stupně v tomto případě určil splatnost bezdůvodného obohacení na straně žalovaného v totožné délce jako je určena pariční lhůta v § 160 odst. 1 o.s.ř., čímž se od závěrů výše citovaného rozhodnutí Nejvyššího soudu neodchýlil.
13. V dané věci však shledává odvolací soud potřebným vzít v úvahu, že soud prvního stupně žalovanému výrokem I. uložil povinnost zaplatit žalobkyni částku 32 290 Kč do 3 dnů ode dne právní moci rozsudku, přičemž výrok I. rozsudku soudu prvního stupně nabyl právní moci dne 3. 6. 2026, když nebyl napaden odvoláním účastníků řízení. Z uvedeného tedy plyne, že žalovaný měl žalobkyni zaplatit částku 32 290 Kč do dne 8. 6. 2026 včetně. V průběhu odvolacího řízení však žalovaný zaplacení částky 32 290 Kč žalobkyni netvrdil, ani neprokázal, a tudíž se počínaje dnem 9. 6. 2026 dostal s jejím zaplacením do prodlení. Lze tedy uzavřít, že ke dni rozhodování odvolacího soudu vznikl žalobci v důsledku prodlení žalované nárok na zákonný úrok z prodlení za dobu od 9. 6. 2024 do zaplacení s tím, že výše úroku z prodlení dle nařízení vlády č. 351/2013 Sb. činí k počátku prodlení žalovaného 11,5 % ročně.
14. Z uvedených důvodů odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně v napadené části zamítavého výroku o věci samé (II.), co do úroku z prodlení ve výši 15 % ročně z částky 32 290 Kč od 9. 12. 2024 do zaplacení, podle § 220 odst. 1 písm. a) o.s.ř. změnil jen tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni úrok z prodlení ve výši 11,5 % ročně z částky 32 290 Kč od 9. 6. 2026 do zaplacení, jinak jej podle § 219 o.s.ř. jako věcně správný potvrdil.
15. Z důvodu částečné změny napadeného rozsudku rozhodoval odvolací soud nejenom o nákladech tohoto odvolacího řízení, ale znovu i o nákladech řízení u soudu prvního stupně (§ 224 odst. 1, 2 o. s. ř.) a žalobkyni, která měla v konečném výsledku ve věci úspěch v rozsahu 99,42 % a neúspěch v rozsahu 0,58 %, byla podle § 142 odst. 3 o. s. ř. přiznána plná náhrada nákladů řízení před soudem prvního stupně, neboť rozdíl míry úspěchu a neúspěchu účastníků je nepatrný. Tyto náklady sestávají ze zaplaceného soudního poplatku v částce 1 300 Kč a nákladů zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1 a § 14b vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, (dále jen „a. t.“) z tarifní hodnoty ve výši 32 479,05 Kč sestávající z částky 700 Kč za převzetí a přípravu zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. a) a. t. ze dne 25. 3. 2025, z částky 700 Kč za výzvu k plnění se základním skutkovým a právním rozbohem předcházející návrhu ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) a. t. ze dne 26. 3. 2025 a z částky 700 Kč za písemné podání nebo návrh ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) a. t. ze dne 12. 6. 2025 včetně tří paušálních náhrad výdajů po 100 Kč dle § 14b odst. 5 písm. a) a. t. a daň z přidané hodnoty ve výši 21 % z částky 2 400 Kč ve výši 504 Kč.
16. Výrok o nákladech odvolacího řízení je odůvodněn § 224 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 142 odst. 2 o. s. ř., neboť oba účastníci měli ve věci odvolání přibližně stejný podíl úspěchu a neúspěchu.
17. Protože vyhovující výrok o věci samé (I.), jakož i zamítavý výrok o věci samé (II.), vyjma zákonného úroku z prodlení ve výši 15 % ročně z částky 32 290 Kč od 9. 12. 2024 do zaplacení, nebyly odvoláním účastníků dotčeny, zůstaly stranou přezkumné činnosti odvolacího soudu a nabýly samostatně právní moci.

Shodu s prvopisem potvrzuje L.P.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně za podmínek stanovených v § 237 o.s.ř. ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení. Přípustnost dovolání přezkoumá dovolací soud.

Praha 22. července 2026

Mgr. Pavla Polednová v. r.
předsedkyně senátu